

RESSÒ DE LA PARAULA

La humanitat del sacerdot

Fem apologia de la sensibilitat que ha de tenir el capellà envers tot allò veritablement humà. Se'ns demana talment la mateixa sensibilitat que tenia Jesucrist. Sensibilitat i capacitat afectiva són dos factors fonamentals del que anomenem «maduresa humana» i, en el cas del sacerdot, s'exigeixen d'una manera particular.

Som ben conscients del que diem. El sacerdot, tal com l'entén l'Església, és un home que posseeix una sensibilitat i una capacitat afectiva especialment riques. Si no, com podria posar a les mans de Jesucrist la seva persona, per tal que Ell la fes servir en la pròpia obra d'apropar-se als germans i estimar-los? Des de l'Encarnació, Déu ha volgut salvar-nos fent servir mediacions materials i humanes: el pa, l'aigua, el vi, l'oli, la paraula, la persona humana... Com podria Jesucrist servir-se'n d'una sensibilitat i una afectivitat que no fossin veritablement humanes?

El bisbe sant Ignasi d'Antioquia, captiu vers el martiri, escrivia als cristians, exhortant-los i dient-los que no li possessin entrebancs en el seu camí, «perquè volia esdevenir digne de Déu», que si arribés a morir, aleshores ell seria «veritablement home», i que l'Església havia de ser també «digna de Déu». Aquesta expressió aixeca una pregunta, que ens formulem sovint els sacerdots, a manera d'esgarriosa interpel·lació: quina humanitat pot ser de debò digna de Déu, fora de la humanitat de Jesucrist (i de la seva mare)? Quina humanitat poso a les mans de Jesucrist, per a que Ell senti a prop i estimi humanament als homes i dones d'avui, a la comunitat de la meua parròquia i del meu poble, als propers i als que estan lluny?

La gran paradoxa és que el sacerdot, com tothom sap, viu els compromisos apostòlics de la pobresa, l'obediència i el celibat. Aquests compromisos són vistos com a renúncies i, per tant, com a negació. Així, alguns pensen que, per a poder viure aquests compromisos, el sacerdot ha de negar o reprimir la sensibilitat i els afectes humans. De fet, diuen, veiem sacerdots que semblen reprimits... i, anant més enllà, atribueixen gairebé tots els errors i pecats dels sacerdots a la vivència d'aquests compromisos.

No entrem ara en aquesta qüestió. Però tenim ben clar que si se li demanen al sacerdot aquests compromisos, és perquè constitueixen un veritable «motor» espiritual de la seva condició d'apòstols de Jesucrist.

- Si el sacerdot viu pobre, és per a assolir un «plus» de riquesa humana, que li permeti servir més i millor.
- Si obeeix, és per a ser més lliure i disponible per a l'obra de Jesucrist.
- Si viu de cor el celibat, és per a estimar més, a més gent i de forma més gratuïta.

Allò humà, a la qual cosa renuncia el sacerdot, forma part de la seva ofrena a Jesucrist. Jesucrist ho agafa i ho torna multiplicat i transfigurat «fet Eucaristia», és a dir, en amor. No esperem que tothom ho entengui. Al principi tampoc ho entenien els deixebles (cf. Mt 19,10-12), però després no només ho entengueren, sinó que també ho visqueren... com a homes i apòstols. L'Eucaristia és veritable plenitud humana.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Benet XVI peregrina a Fàtima

► La Santa Seu ha confirmat que Benet XVI visitarà Portugal i especialment el santuari de la Mare de Déu de Fàtima de l'11 al 14 de maig. El dia 13, festa de la Mare de Déu de Fàtima, el Sant Pare presidirà la celebració de l'eucaristia en la gran explanada que hi ha davant del santuari i que acull en aquest dia unes 500.000 persones. L'any 1917 la Verge Maria s'aparegué a tres pastorets d'aquesta petita població portuguesa. Dos dels tres infants, Jacinta i Francesc, que varen morir anys després de les aparicions, han estat beatificats. La tercera vident, Llúcia, és carmelita descalça i va ser rebuda per Joan Pau II quan aquest peregrinà al santuari portuguès.

GLOSSA

Testimonis de Ressurrecció

És a punt de començar la celebració de l'eucaristia d'un diumenge de Pasqua. La directora de cants es disposa a iniciar el d'entrada. El celebrant, al cap d'avall del passadís central del temple, dona les darreres instruccions a un grup nombrós d'infants que no han fet, encara, la primera comunió i que el precediran cap el presbiteri, amb una llàntia a les mans. Els diu: Heu de portar les llànties als peus del sant, després aneu amb els pares. Un dels infants que ja ha fet els cinc anys, se'l mira i li diu, girant-se cap a un quadre que és rèplica d'una Crucifixió d'un pintor cèlebre, situat al fons: I per què no a Jesús? És que li van fer molt de mal i va patir molt! Ell estima tothom.

Feia pocs dies de la Setmana Santa. Aquell infant tenia recents les explicacions de la Passió que havia rebut en l'àmbit familiar, catequesi entranyable, i en les celebracions comunitàries. Havia copsat, amb les possibilitats de la seva edat, el sentit del patiment i del dolor del Crucifixat i, posat a donar gràcies i oferir les llànties, pensava que Jesús era qui, en aquell diumenge pasqual, se les mereixia.

Potser tots hauríem de reflexionar i comprendre el significat de les paraules i de les accions de Jesucrist, que amb la seva obediència fins a la mort assumeix el dolor i el mal de tota la huma-

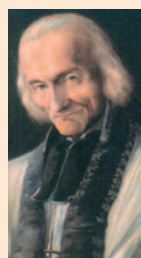
nitat. Es lliurà a la mort, rebutjat, per oferir-nos la vida i una vida en plenitud.

Patí i morí per nosaltres i per tots els homes i dones com pateix i mor, actualitzant aquells moments cabdals de donació, en els homes i dones que avui sofreixen i, molts, moren víctimes de la injustícia, de l'egoisme, de l'odi, de la cobdícia, de la mentida, del dolor de la malaltia, de la soledat, del menyspreu... Ressuscitat, viu amb nosaltres, actualitzant aquell moment cabdal de triomf de la vida sobre la mort en els homes i dones que, amb joia, avui, estimen generosament, serveixen sol·lícits, acompanyen amatents, comparteixen amb despreniment...

La fe aprofundida en la mort de Jesús fa entendre millor la redempció i per la resurrecció escampa en el nostre cor i en les nostres vides la força de l'Esperit Sant. El testimoni dels apòstols i de tots els qui ens han precedit en el seguiment de Jesús ens demana que estimem com Ell, el proïsme proper i el més allunyat i, en especial, els pobres i necessitats. «Vosaltres, quan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot Judea, a Samaria i fins a l'extrem de la terra» (Ac 1,8). Som convidats a ser testimonis de resurrecció!

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

► Li varen preguntar a un sant quina era la primera de les virtuts: «És la humilitat», va respondre. I la segona? «La humilitat». I la tercera? «La humilitat». La humilitat desarma la justícia de Déu. Allò que més tem el dimoni és la humilitat.

► Preguntaron a un santo cuál era la primera de las virtudes: «Es la humildad», respondió. ¿Y la segunda? «La humildad». ¿Y la tercera? «La humildad». La humildad desarma la justicia de Dios. Lo que más teme el demonio es la humildad.

(Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón, Editorial La Hormiga de Oro, Barcelona 1994)

DIUMENGE VI DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels apòstols (Ac 15,1-2.22-29)

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidat d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells, que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres.

Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'eleger uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contreure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau».

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres dissenys, / i veuran tots els pobles la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig, / vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud, / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21,10-14.22-23)

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspí de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia el nom dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el seu santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,23-29)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrà a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre.

»Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dóna el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 15,1-2.22-29)

En aquellos días, unos que bajaron de Judea se pusieron a enseñar a los hermanos que, si no se circuncidaban conforme a la tradición de Moisés, no podían salvarse. Esto provocó un altercado y una violenta discusión con Pablo y Bernabé; y se decidió que Pablo, Bernabé y algunos más subieran a Jerusalén a consultar a los apóstoles y presbíteros sobre la controversia.

Los apóstoles y los presbíteros con toda la Iglesia acordaron entonces elegir algunos de ellos y mandarlos a Antioquía con Pablo y Bernabé. Eligieron a Judas Barsabá y a Silas, miembros eminentes entre los hermanos, y les entregaron esta carta: «Los apóstoles y los presbíteros hermanos saludan a los hermanos de Antioquía, Siria y Cilicia convertidos del paganismo.

»Nos hemos enterado de que algunos de aquí, sin encargo nuestro, os han alarmado e inquietado con sus palabras. Hemos decidido, por unanimidad, elegir algunos y enviároslos con nuestros queridos Bernabé y Pablo, que han dedicado su vida a la causa de nuestro Señor Jesucristo. En vista de esto, mandamos a Silas y a Judas, que os referirán de palabra lo que sigue: Hemos decidido, el Espíritu Santo y nosotros, no imponer más cargas que las indispensables: que os abstengáis de carne sacrificada a los ídolos, de sangre, de animales estrangulados y de la fornicación. Haréis bien en apartaros de todo esto. Salud.»

»Nos hemos enterado de que algunos de aquí, sin encargo nuestro, os han alarmado e inquietado con sus palabras. Hemos decidido, por unanimidad, elegir algunos y enviároslos con nuestros queridos Bernabé y Pablo, que han dedicado su vida a la causa de nuestro Señor Jesucristo. En vista de esto, mandamos a Silas y a Judas, que os referirán de palabra lo que sigue: Hemos decidido, el Espíritu Santo y nosotros, no imponer más cargas que las indispensables: que os abstengáis de carne sacrificada a los ídolos, de sangre, de animales estrangulados y de la fornicación. Haréis bien en apartaros de todo esto. Salud.»

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Oh Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

El Señor tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia, / riges los pueblos con rectitud / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / hasta los confines del orbe. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 21,10-14.22-23)

El ángel me transportó en éxtasis a un monte altísimo, y me enseñó la ciudad santa, Jerusalén, que bajaba del cielo, enviada por Dios, trayendo la gloria de Dios. Brillaba como una piedra preciosa, como jaspe traslúcido. Tenía una muralla grande y alta y doce puertas custodiadas por doce ángeles, con doce nombres grabados: los nombres de las tribus de Israel.

A oriente tres puertas, al norte tres puertas, al sur tres puertas, y a occidente tres puertas. La muralla tenía doce basamentos que llevaban doce nombres: los nombres de los apóstoles del Cordero. Santuario no vi ninguno, porque es su santuario el Señor Dios todopoderoso y el Cordero. La ciudad no necesita sol ni luna que la alumbre, porque la gloria de Dios la ilumina y su lámpara es el Cordero.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 14,23-29)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «El que me ama guardará mi palabra, y mi Padre lo amará, y vendremos a él y haremos morada en él. El que no me ama no guardará mis palabras. Y la palabra que estáis oyendo no es mía, sino del Padre que me envió. Os he hablado de esto ahora que estoy a vuestro lado, pero el Defensor, el Espíritu Santo, que enviará el Padre en mi nombre, será quien os lo enseñe todo y os vaya recordando todo lo que os he dicho.

»La paz os dejo, mi paz os doy; no os la doy yo como la da el mundo. Que no tiemble vuestro corazón ni se acobarde. Me habéis oído decir: «Me voy y vuelvo a vuestro lado». Si me amarais, os alegraríais de que vaya al Padre, porque el Padre es más que yo. Os lo he dicho ahora, antes de que suceda, para que cuando suceda sigáis creyendo.»

La vinguda de l'Esperit Sant sobre Maria i els Apòstols. Obra de Jaume Serra. MNAC, Barcelona

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Ac 16,11-15 / Sl 149 / Jn 15,26-16,4a
- **dimarts**: Ac 16,22-34 / Sl 137 / Jn 16,5-11
- **Dimecres**: Ac 17,15.22-18,1 / Sl 148 / Jn 16,12-15
- **dijous**: Ac 18,1-8 / Sl 97 / Jn 16,16-20
- **divendres**: Ac 1,15-17.20-26 / Sl 112 / Jn 15,9-17
- **dissabte**: Jm 5,7-8.11.16-17 / Sl 1 / Jn 15,1-7
- **diumenge** vinent, l'Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.): Ac 1,1-11 / Sl 46 / Ef 1,17-23 / Jn 16,23b-28.

Dels seus inicis fins a la nostra època, l'Església ha viscut moments d'incertesa, dificultat i tribulació. La primera lectura, treta dels Fets dels apòstols, recull les actes del primer concili ecumènic, el concili de Jerusalem, convocat per a resoldre una qüestió delicada que creava tensió i divisió entre els primers cristians: l'acollida dels pagans en les comunitats cristianes. Es podien acollir directament o calia que passessin per una mena de pre-conversió al judaisme? El document ofereix una autèntica lliçó de pastoral per a l'Església dels inicis i vàlida també per a l'Església actual.

L'Església necessita vitalitat, no fos cas que es torni nostàlgica del passat i es tanqui a tot allò que significa renovació i progrés. L'Església necessita fidelitat, no fos cas que perdés de vista la seva missió primera i principal d'anunciar l'Evangelí a tots els pobles. L'Església necessita paciència, no fos cas que es deixés portar pel neguit, la pressa o la urgència de trobar solucions ràpides. L'Església necessita el do de la profecia, no fos cas que es trobés davant dels signes del temps sense poder comprendre'ls ni donar respostes adequades. L'Església necessita tolerància i capacitat de diàleg, no fos cas que es decantés cap a posicions integralistes que l'allunyen de la

frescor de l'Evangelí. L'Església necessita esperança, no fos cas que es trobés sense força i energia per a superar dubtes i incerteses. Però, per damunt de tot, l'Església necessita la fe en l'Esperit Sant, el Defensor; necessita creure en la seva presència portadora de vida, ensenyament, consol i pau.

L'Evangelí d'avui ens recorda que Déu ja «viu en nosaltres» mitjançant el seu Esperit, un Esperit que no es cansa de treballar perquè la presència de la Paraula del Crist enmig nostre sigui cada dia més viva i eficaç. No li posem entrebancs. Facilitem-li la feina. Ajudem-lo!

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La unitat del do de Déu: fe, esperança i amor

És admirable que, des del començ del cristianisme, hom hagi associat les tres virtuts teològals: la fe, l'esperança i l'amor (caritat, que és l'amor d'amistat).

És admirable que les actituds més fondes del creient siguin finalitzades de forma immediata per Déu (en el benentès que l'esperança en Déu no elimina les esperances humanes: les *petites esperances*, de l'encíclica *Spe salvi* de Benet XVI. I que l'amor posat en Déu tampoc no elimina, al contrari, integre, l'amor i l'entrega al pròxim, imatge de Déu.)

És admirable que Déu sigui el qui *atreu* l'home (cf. *Jn* 6.44). L'atreu a creure, el mou a esperar contra tota desesperança i l'inspira a estimar amb el cor i amb les obres contra tot bloqueig i ressentiment:

a) Déu ens atreu a *la fe* com a obertura del cor i com a capgirament de la raó, encara que un cop fet el salt amb dis-

continuitat amb el que la raó demanava, es retroba una altra vegada ella mateixa en una nova fase: la de la raó il·luminada per la fe.

b) Déu ens atreu per l'esperança, perquè ens fa pressentir el nou horitzó vers el qual caminem. Déu, tot atraient-nos i donant-nos la força per travessar el desert, uneix el nostre desig amb una possibilitat que ve del Senyor i que està per sobre de les expectatives i de les forces de l'ésser humà.

c) Déu ens atreu per l'amor, «amb llaços d'amor», com diu Osees. Perquè l'amor veritable, en definitiva, és la suprema veritat de la vida, en posar de manifest la confluència entre allò que ve de Déu —ja que «l'amor ve de Déu» (*1Jn* 4,7)—, i el millor que pot donar la criatura humana, com és l'entrega a l'altre.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

ENTREVISTA

► PASCUAL CEBOLLADA

Espiritualitat ignasiana

Del 6 a l'11 d'abril es va celebrar a la Casa d'Espiritualitat Cova Sant Ignasi de Manresa, amb el desig de «buscar i trobar Déu en totes les coses», el I Congrés d'Espiritualitat Ignasiana, organitzat per la Conferència de Provincials Jesuïtes d'Europa.

Al Congrés hi van participar destacats experts, que van analitzar la complexitat del continent europeu i, especialment, el paper que té l'espiritualitat en les cultures. El P. Pascual Cebollada, SJ, professor de teologia espiritual a la Facultat de Teologia de la Universitat Pontifícia de Comillas, n'ha estat el coordinador.

Què caracteritza l'espiritualitat ignasiana?

La recerca o el discerniment. És a dir, anar amb els ulls ben oberts per la vida buscant on es troba Déu en la nostra societat i en les nostres cultures, i posant-hi els mitjans per poder-lo cercar o fer-lo present en elles. Això suposa una actitud oberta al misteri de la vida i les persones, i un esforç de lucidesa per captar el que Déu espera de cadascun de nosaltres, alhora que posem en pràctica mesures adequades per realitzar-ho.

Què pot aportar a la societat actual?

Capacitat de contemplació de la realitat, adaptació a situacions canviants, forta inserció social i eclesial, mirada honesta i crítica sobre cadascun de nosaltres per veure on i quan parla Déu i quan ens estem enganyant, ajuda i acompanyament en les decisions importants de la nostra vida, atenció a les necessitats de la societat i propostes pràctiques per millorar-la. L'esperit dels Exercicis Espirituals ajuda a tot això, donant solidesa i profunditat als plantejaments.

Quins han estat els principals reptes que s'han proposat en aquest congrés?

Major col·laboració entre els nostres països europeus —en van estar representats 20—, més cooperació activa en equips internacionals en cada àrea —per exemple, l'acompanyament espiritual i d'Exercicis per Internet o el treball amb joves—, foment de més accions de participació pública a les nostres societats civils, necessitat d'actuar com a *agents multiplicadors* en cada lloc.

Òscar Bardají i Martín

PADRES E HIJOS

Los abuelos tampoco se divorcian de sus nietos

Miles de abuelos lloran la ausencia de sus nietos tanto como la de sus hijos cuando se desencadena una separación. En muchos de estos casos, en los

que estallan graves enfrentamientos en la pareja, a los abuelos se les prohíbe ver a los nietos y sufren en silencio un conflicto que no han buscado, pero que les da de lleno en el corazón. Sinceramente, me repugna que los abuelos se vean convertidos en *víctimas colaterales del divorcio*. Y ellos, obviamente, exigen el derecho de seguir siendo abuelos.

Los abuelos representan un importante apoyo en las delicadas circunstancias de la separación. En España, desde noviembre de 2003, se modifica el Código Civil con una ley mediante la cual los abuelos tienen derecho a un régimen de visitas de sus nietos, incluso si estos están en acogimiento a otra familia o institución, y además la nueva ley prevé que el juez pueda encomendar en primer lugar a los abuelos la tutela de sus nietos cuando sus padres separados no hayan conseguido llegar a un acuerdo sobre quién se hace cargo de los hijos. ¡Qué pena que tenga que ser un magistrado, una persona ajena a la familia y no los propios padres, quien autorice a los abuelos a seguir haciendo lo que nunca debió haberse interrumpido!

Quiero puntualizar que en mi experiencia profesional en numerosos casos de separación, incluso siendo muy traumática y contenciosa, cuando los abuelos han sabido mantenerse al margen de las trifulcas conyugales de sus hijos y han seguido manteniendo el afectuoso contacto con los nietos, luego, en la etapa postseparación, sus hijos (los padres) reconocen su solvencia y les dan luz verde para continuar ejerciendo plenamente de abuelos.

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

L'Aplec de l'Esperit a Terrassa (2)

L'Aplec de l'Esperit és una trobada festiva i formativa, d'ampli ressò, en la festa de la Pentecosta, que vol aplegar joves entre 16 i 35 anys, de les diòcesis de Catalunya, les Illes Balears i Andorra.

Va ser iniciada pels Minyons Escoltes l'any 1978 a Ciurana. Allí va començar el procés que va portar a la celebració de l'Aplec de l'any 1982 al santuari del Miracle. Des d'aleshores, la trobada ha passat per Poblet (1985), Lleida (1988), Manresa (1991), Girona (1994), Vilafranca del Penedès (1998), la Seu d'Urgell (2002) i Tarragona (2007).

El desè Aplec de l'Esperit tindrà lloc a la ciutat de Terrassa el dissabte 22 de maig, vigília de Pentecosta. «Amb vosaltres cada dia» és el lema amb que la CET (Conferència Episcopal Tarraconense), mitjançant el SIJ (Secretariat Interdiocesà de Joventut) i la Delegació de Pastoral de Joventut de Terrassa convoquen els joves a aquest Aplec. L'Aplec d'aquest any comptarà amb la presència de la Creu de les Jornades Mundials de la Joventut, que fou una iniciativa de Joan Pau II i que segueix l'itinerari de les celebracions d'aquestes Jornades. Les properes se celebraran a Madrid, agost de 2011, amb participació, en els dies preparatoris, de moltes diòcesis de tot el país.

L'horari de l'Aplec serà de 10.30 a 22.30 h:

- 10.30 h Arribada. Acollida a la Plaça Vella de Terrassa, pel Sr. Bisbe de Terrassa, altres bisbes i les autoritats. Acte inicial. Distribució dels joves en famílies acollidores de Terrassa per compartir un dinar familiar.
- 15.30 h Descoberta i ajuda en espais de voluntariat i participació en espais de pregària.
- 18.30 h Acollida al Parc de Vallparadís.
- 19.00 h Eucaristia al Parc de Vallparadís. Cloenda de l'Aplec.
- 20.30 h Rua fins a la zona esportiva i fi de festa.

Més informació: www.aplecesperit2010.com, o a la Delegació de Joventut de cada bisbat.

Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut de Catalunya, Andorra i Balears (SIJ)

SANTORAL

9. ✠ Diumenge VI de Pasqua. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

10. Dilluns. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

11. Dimarts. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. Sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); santa Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

12. Dimecres. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Pancraç (s. III-IV), mr. romà. Sant Domènec de La Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports; beat Francesc de Siena, prev. servita.

13. Dijous. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. cong. del Sagrat Cor de Bétharam; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. Salesianes (FMA 1872).

14. Divendres. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (*Ac* 1,15-26). Santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.

15. Dissabte. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joana de Les-tonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607); sant Eufraasi, bisbe i mr. (també es pot celebrar l'endemà, dia 16).

AGENDA

CRÒNICA

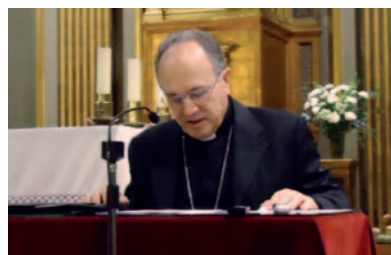
Trobada dels espais «Festa de l'Alegria». La trobada festiva de la gran família dels espais del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat va tenir lloc el passat dissabte 10 d'abril, celebrant la Mare de Déu de l'Alegria, patrona dels espais. Des del punt de trobada a la parròquia de Maria Auxiliadora de Sant Boi de Llobregat, al punt de destí, a l'ermita de Sant Ramon, on es va celebrar l'eucaristia, molts infants, adolescents, joves, monitors i monitores dels espais del 3x3 van compartir la diada, juntament amb el bisbe Agustí que els va acompanyar durant tota l'activitat.

15è aniversari de Vida Creixent a Esplugues de Llobregat. Per celebrar aquest aniversari, el passat divendres 16 d'abril, al Casal de Cultura Robert Brillas va tenir lloc la lectura dramatitzada de la «Passió d'Esplugues», oratori de Mn. Gaspar Mora inspirat en els textos evangèlics de la Passió segons sant Lluç.

Conferència del bisbe Agustí «El carisma del martiri». El passat 15 d'abril l'associació Hispania Martyr va recordar el Dia dels màrtirs espanyols (1934-1939) i va convidar el bisbe Agustí a presidir l'eucaristia celebrada a l'església de l'Adoració Nocturna de Barcelona i a pronun-

ESGLÉSIA DIOCESANA

Celebracions del centenari de l'Hospitalitat de Lourdes a Vilafranca. El passat 18 d'abril la basílica de Santa Maria de Vilafranca es va omplir de gom a gom de malalts, famílies i voluntaris de l'Hospitalitat, per festejar els 100 anys de l'associació. Un moment molt significatiu de l'eucaristia va ser el de les ofrenes, presentades per les delegacions existents a la diòcesi i a la província eclesial, que van incloure mostres de folklore, com un castell o un ball de la moixanga. El dinar posterior va aplegar més de 600 persones, que van continuar celebrant el centenari en un clima de família.

ciar tot seguit una conferència en la qual aprofundia precisament el carisma del martiri.

Trobada Pasqual Vicaria Penedès-Anoia-Garraf. Es va celebrar diumenge 18 d'abril a la parròquia de Santa Maria de Piera. A més dels quatre testimonis que van comunicar la seva vivència de l'objectiu diocesà, també el bisbe Agustí va donar el seu testimoni evangelitzador com a bisbe, coincidint amb el 12è aniversari de la seva ordenació episcopal, que s'esqueia aquell dia.

AGENDA

Nous acòlits a la diòcesi. 13 de maig, 20 h. El bisbe Agustí impartirà el ministeri de l'acollit a alguns seminaristes, entre els quals dos de la diòcesi de Sant Feliu, Sanyika Benarik i Francesc Camón. La celebra-

ció tindrà lloc a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona.

39a Jornada Nacional del Moviment de cristians de pobles i comarques. 16 de maig, de 9.30 a 19 h. Sant Sadurní acollirà aquesta trobada, que serà ocasió per als militants del Moviment de compartir el treball, de donar gràcies i de rebre nova empenta en comunicar i transmetre la Bona Notícia, tema de fons de la jornada. A les 18 h el bisbe Agustí celebrarà l'eucaristia per a tots els assistents.

Setmana de la Família. Se celebra del 10 al 16 de maig, acabant aquest dia amb la V Jornada diocesana de la família. A les 9.30 h són convocats tots els acollidors de promesos al col·legi Mare de Déu de la Mercè (c/Mercè 16, Sant Feliu de Llobregat), per escoltar l'exposició de Mn. Xavier Morlans. A les 12 h el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç, amb l'acompanyament de la Coral l'Amistat de Vilanova i la Geltrú.

FORMACIÓ

Reunió de la Unió Espiritual de Mares. 19 de maig, 16.30 h. Comen-

çarà amb la missa i continuarà amb la conferència relacionada amb el tema d'aquest curs «Virtuts per anar creixent». Aquest dia anirà a càrrec de la Dra. Concepció Huerta, sobre l'envelliment a la Bíblia. Riera de Sant Miquel 1 bis, Barcelona.

Simposi Internacional «El Jesús històric i el Crist de la fe».

13 i 14 de maig. La Facultat de Teologia de Catalunya organitza aquest simposi en el qual intervinen el Prof. Daniel Marguerat, el Prof. Francesc Torralba, el Prof. Agustí Borrell, el Prof. Larry Hurtado, el Prof. Gerd Theissen, el Prof. Salvador Pié i el degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, el Dr. Armand Puig. La inauguració i la cloenda anirà a càrrec del cardenal i arquebisbe de Barcelona Lluís Martínez Sistach, Gran canceller de la FTC. Informació i inscripcions: congressos@teologia-catalunya.cat.

Congrés Internacional «Una societat despersonalitzada? Propostes educatives». 13-15 de maig. La Universitat Abat Oliba - CEU organitza aquest congrés que aprofundirà la despersonalització que pateix l'actual societat del benestar, identificant-ne les causes i elaborant propostes educatives concretes. El bisbe Agustí presidirà l'eucaristia d'inauguració del congrés, el dia 13 a les 10 h. Per a informació i inscripcions: www.cisd.es.

ECO DE LA PALABRA

La humanidad del sacerdote

Hacemos apología de la sensibilidad que ha de tener el sacerdote hacia todo lo verdaderamente humano. Se nos pide exactamente la misma sensibilidad que tenía Jesucristo. Sensibilidad y capacidad afectiva son dos factores fundamentales de la llamada «madurez humana» y, en el caso del sacerdote, se exigen de una manera particular.

Somos muy conscientes de lo que decimos. El sacerdote, tal como lo entiende la Iglesia, es un hombre que posee una sensibilidad y una afectividad especialmente ricas. Si no, ¿cómo podría poner en las manos de Jesucristo su persona, para que Él la utilizara en la propia obra de acercarse a los hermanos y amarlos? Desde la Encarnación, Dios ha querido salvarnos usando mediaciones materiales y humanas: el pan, el vino, el agua, el aceite, la palabra, la persona humana... ¿Cómo podría Jesucristo servirse de una sensibilidad y una afectividad que no fuesen verdaderamente humanas?

El obispo san Ignacio de Antioquía, cautivo hacia el martirio, escribía a los cristianos, exhortándoles y diciéndoles que no le pusieran obstáculos en su camino, «porque quería llegar a ser

digno de Dios», que si llegara a morir, entonces sería «verdaderamente hombre», y que la Iglesia tenía que ser también «digna de Dios». Esta expresión despierta una pregunta, que nos planteamos frecuentemente los sacerdotes, a modo de interpelación escalofriante: ¿Qué humanidad puede ser digna de Dios, fuera de la humanidad de Jesucristo (y de su madre)? ¿Qué humanidad pongo en las manos de Jesucristo, para que Él sienta cercanos y ame humanamente a los hombres y mujeres de hoy, a la comunidad de mi parroquia y del pueblo, a los cercanos y a los que están lejos?

La gran paradoja es que el sacerdote, como se sabe, vive los compromisos apostólicos de la pobreza, la obediencia y el celibato. Estos compromisos son vistos como renunciaciones y, por tanto, como negación. Así, algunos piensan que, para poder vivir estos compromisos, el sacerdote ha de negar o reprimir la sensibilidad y los afectos humanos. De hecho, dicen, vemos sacerdotes que parecen reprimidos... y, yendo más allá, atribuyen casi todos los errores y pecados de los sacerdotes a la vivencia de estos compromisos.

No entramos ahora en esta cuestión. Pero tenemos muy claro que si se le piden al sacerdo-

te estos compromisos, es porque constituyen un verdadero «motor» espiritual de su condición de apóstol de Jesucristo.

- Si el sacerdote vive pobre, es para alcanzar un «plus» de riqueza humana, que le permita servir más y mejor.
- Si obedece, es para ser más libre y disponible para la obra de Jesucristo.
- Si vive el celibato, es para amar más, a más gente y de forma más gratuita.

Aquello humano, a lo cual renuncia el sacerdote, forma parte de su ofrenda a Jesucristo. Jesucristo lo toma y lo multiplica y transfigura «hecho Eucaristía», es decir, en amor. No esperamos que todos lo entiendan. Al principio tampoco lo entendían los discípulos (cf. Mt 19,10-12), pero después, no sólo lo entendieron, sino que también lo vivieron... como hombres y como apóstoles. La Eucaristía es verdadera plenitud humana.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat